

лянинъ съ обърнатъ кожухъ прекосяваше площада.

Тукъ бѣше задимено, топло, сънливо-шумно. Времето сякашъ бѣше спрѣло. Нѣ-каква тѣпа тегота се спускаше отъ потона и потопяваше всичко — нѣщата, хората, звуковетѣ. Би казалъ човѣкъ, че цѣлия останалъ свѣтъ отдавна угасналъ, удавенъ въ влага, и това тѣсно помѣщение тукъ се носѣше бавно на нѣкѣде като загубена лодка, Богъ знае де, въ дрезгавината на единъ полу-день, който нѣмаше край. Отсрѣща, на дългата маса, бѣбрѣха, избухваха смѣхове, ржкомахаха. Но тъкмо това, повече отъ всичко наоколо изглеждаше призрачно, неистинско, нѣкаква лоша измислица, която напраздно се мжчеше да стане животъ. Тия прости, уморени лица, тия евтини облѣкла съ претенция на шикъ, тия грѣмогласни, измислени имена, съ които тѣ се наричаха единъ-другъ, тия уста, които гълтаха съ наслаждение на удовлетворяванъ, отдавна ненасищанъ, гладъ, и които дѣвчеха, между два залѣка, имената на Моиси, на Дузе, на Шаляпинъ — всичко това бѣха гримаси, отъ жестока гротеска, една абсурдна игра, която се повтаря всѣки